Scholion op Hom. Od. Γ 444, volgens een Venetiaansch handschrift. (Marc. 613).

Prof. F. Osann te Giessen heeft ter gelegenheid van den naamdag van Lodewijk III Groothertog van Hessen een stukje uitgegeven (Quaestionum Homericarum Particula I. Gissae 1851. 4°. Pag. 20), waarin hij eenige punten uit de geschiedenis der kritiek van de gedichten van Homerus tracht toe te lichten.

Wij lezen daar op P. 11 en 12: »In diorthosi sua Zenodotus »se non continuit in exhibendo Homeri exemplo ab ipso compo»sito et correcto, sed lectionibus, quas aut ex aliis exemplari»bus aut sua ipsius de coniectura suscepisset, si quid praesidii »opus putaret, glossarum instar in margine, opinor, explica»tiones adscripsit: quas valde probabile est quempiam ex mar»gine in libellum transcripsisse atque in glossarii formam rede»gisse, id quod quum mature factum esse possit, nihil obstat »quo minus tali libello etiam Aristarchum usum esse dicamus. — »Itaque nomine quidem Zenodoti opus glossarum in vulgus notum »erat, quamquam ab ipso non confectum: cui rei bene conveni»ret mira illa ratio, qua Zenodoti, si modo Ephesius intelli»gendus est, Glossas in Schol. ad Odyss. γ, 444 citari supra »vidimus."

De plaats uit de Scholien op Odyss. γ 444 *Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε*, wordt behandeld op P. 8 en 10. Zij volgt hieronder, zoo als Prof. Osann haar eerst uit de Schol. Ambr. en Harl. volgens Buttmann's uitgave mededeelt, en verder door conjectuur verstaanbaar poogt te maken. Eenige woorden waarop ik de aandacht wenschte te vestigen, laat ik cursijf drukken.

P. 8. Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.] Ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο. *Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦδε γλώσσαις τίθησι τὴν λέξιν· ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις.* Ἀμ-

νίον [ab hoc inde loco Zenodotum agnosco] *τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὑποσφάγματος, ὡς πηνίον. Κρῆτες αἵμνιον αὐτό φασι. Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον. Πορσίλλος δὲ ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ Ἱεραπυτνίοις ἔτι σώζεσθαι τὴν φωνὴν αἵμνιον δασέως μετὰ τοῦ ι κατ' ἀρχὴν προφερομένην παρὰ τὸ αἷμα· καὶ Ἀπολλόδωρός φησι, ὡς εἰκὸς ἦν παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτως αὐτὸ φέρεσθαι, ὑπὸ δέ τινων περιῃρῆσθαι τὸ ι. Εἰς τοῦτο δὲ πρῶτον αἷμα δεχόμενοι τοῖς βωμοῖς ἐπιχέουσιν, ἀμένιόν τι ὄν, ὅ ἐστι στερητικὸν τοῦ μένους ἤτοι τῆς ψυχῆς.*

P. 10. »Cupio edoceri de sensu phraseos *ἀπὸ τοῦδε* in verbis »*Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦδε γλώσσαις*, quam Düntzerus quidem *Ὁμήρου* supplendo interpretatur, sed me iudice non recte, »tum quod *αἱ ἀφ' Ὁμήρου γλῶσσαι* quales sint nemo facile »dicat, tum quod ipsius elocutionis ratio postulat, ut *τοῦδε* »ad Zenodotum referatur, quod si vulgari modo accipitur, haud »minus inepte dictum est et citra omnem loquendi consuetu»dinem. Una mihi superesse ratio explicandi videtur, ut ad »verba *ταῖς ἀπὸ τοῦδε* (Zenodoti) *γλώσσαις* suppleatur *ὀνομαζομέ»ναις* et intelligantur glossae ab eius (Zenodoti) nomine nomi»natae, h. e. quae eius nomine circumferantur vel notae sint.''

Het is mijn doel niet om te onderzoeken, of het vermoeden van Prof. OSANN aangaande den oorsprong eener verzameling van Zenodoteische Glossen waar is. Alleen wilde ik aantoonen, dat het aangehaalde Scholion zijne meening niet ondersteunt. Eene lange redenering is daarvoor niet noodig; het zal genoeg zijn het Scholion, dat ook anderen reeds tot een struikelblok is geweest, mede te deelen, zoo als het in een Venetiaansch Handschrift (Marc. 613), door Prof. COBET met BUTTMANN's uitgave vergeleken, geschreven staat.

In dat Handschrift staan bij *Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε* vier Scholien:

1. *Ἀμνίον ὡς πηνίον· Κρῆτες δὲ αἵμνιον αὐτό φασι. Τὸ ἀπὸ τῶν χερνίβων περιρραίνειν τῷ ἱερείῳ καὶ τὰς κριθὰς προβάλλειν κατάρχεσθαι ἐκάλουν οἱ παλαιοί.*

2. *Ἄλλως. Ἀμνίον ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ δ γλώσσαις τίθησι τὴν λέξιν· ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις.*

3. *Ἀμνίον εἶχε: ἔστι μέντοι τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἡ λέξις, σημαίνει*

δὲ τὸ ἀγγεῖον ὅπου τὸ τοῦ σφαττομένου ἱερείου αἷμα ἐδέχοντο κτέ. — οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσιν.

4. Ἄλλως. Ἀμνίον τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὑποσφάγματος· Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον· Πορσίλλος δὲ ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ τοῖς Ἱεραπυτνίοις κτέ.

De Scholiast leert ons derhalve, dat δ' ἀμνίον in de Glossen van ZENODOTUS onder letter Δ was geplaatst (HESYCH. δάμνια. θύματα, σφάγια), waaruit volgt, dat het δάμνιον van NICANDER en THEODORIDAS de lezing van den tekst van ZENODOTUS is. Dat hier Homerische Glossen bedoeld worden, waaraan Prof. OSANN (P. 8) twijfelt, is, dunkt mij, uitgemaakt; want δάμνιον kan alleen uit eene verkeerde opvatting van onze plaats van HOMERUS ontstaan zijn.

Dr. W. G. PLUYGERS.

BLADVULLING.

Op de aardige plaats bij ARISTOPHANES in de *Ridders* vs. 537 vlgg. (DINDORF, *Poetae Scenici Graeci*):

οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ ϛυφελιγμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριϛίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου ϛόματος μάττων ἀϛειοτάτας ἐπινοίας·
540. χοὖτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τότε μὲν πίπτων, τότε δ' οὐχί.

hinderde mij altijd het onverstaanbare woord κραμβοτάτου. Daar echter dit woord eene bepaling is van ϛόματος, daar het tegenover ἀϛειοτάτας ἐπινοίας staat, daar bovendien kool een voedsel der armen was (vgl. ANTIPHANES bij ATHEN. IX. p. 370) en het geheele beeld aan een maaltijd ontleend is, kwam ik op de gedachte, of bij KRATES, den vrijgelatene, de ware lezing ook de volgende zijn kon († en Γ voor Τ, vgl. B. 737. 710):

ἀπὸ κραμβοφάγου ϛόματος μάττων ἀϛειοτάτας ἐπινοίας.

Vgl. onder anderen *Acharn.* 872:

ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

L., 5 *Dec.* 1851. E. J. K.